

ДЕРЕК ЛАНДИ

Скълъбгъри
Плезънт
Весттедят
НА СМЪРТА

СОФИЯ, 2013

Derek Landy
SKULDUGGERY PLEASANT DEATH BRINGER
copyright © Derek Landy 2011

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора, а в случай, че съществуват реално, са използвани художествено. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ
ВЕСТИТЕЛЯТ НА СМЪРТТА

c/o Anthea Agency
Copyright 2013 Артлайн Студиос
Всички права запазени.

Автор: Дерек Ланди

Превод: © 2013 Златка Паскалева

Редактор: Мартина Попова

Художник на корицата: © Галина Василева

Печатни коли 34

Предпечат: Артлайн Студиос

Издател: Артлайн Студиос

България, София 1618

кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21

тел. +359 2 411 00 02

www.artline-comics.net

www.facebook.com/studioartline

artline@artline-comics.net

ISBN 978-954-2908-55-5

Посвещавам тази книга на моите племеннички.

Момичета, когато Скълдъгъри се появи на бял свят, нито една от вас още не беше родена. Но откакто вие сте факт, никой в семейството вече не желае да говори за *писателя*. Сега всичко живо се надпреварва да приказва единствено за пустите му *бебета*. Внезапно се оказа, че никой вече не иска да гушка *мен*, и за това сте виновни *вие* и никой друг.

Е, признавам, имате си и добрите страни. В края на краищата, само заради вас Валкирия Каин получи своята малка сестричка. Вие сте умерено сладки, прелестни в рамките на разумното и ме разсмивате, когато се прекатурвате на пода.

Така че тази книга се посвещава на Ребека и Емили, Софи и Клара, както и на

(тук да се впишат имената на всички останали племеннички *или* племенници, които евентуално ще се пръкнат от настоящия момент до деня, в който станат достатъчно големи, та да четат това посвещение самички).

Знам без сянка от съмнение, че съм любимият ви чичо.
Знам също, че предпочитате мен пред родителите си.

(Познавам родителите ви. Прави сте, напълно ви разбирам. Не струват.)

ПРОЛОГ

Пламъкът на свещите затанцува при затварянето на вратата, хвърляйки игриви трепкащи отблясъци върху завързаното на масата момиче. Лицето ѝ, както и всички други части от тялото ѝ, бяха нашарени със ситни бледи белези, символи и букви, старателно издълбавани малко по малко в плътта ѝ през последните няколко месеца. Името ѝ беше Меланхолия Сен Клер. Тя беше неговата тайна. Неговият експеримент. Неговият последен отчаян опит да се докопа до абсолютната власт.

– Боли – проговори момичето.

Вандамиър Крейвън, духовник първи ранг от некромантския Орден, всепризнат специалист по магически езици и уважаван опонент в академичните дискусии, кимна и я погали по ръката. Момичето беше пристъпило към взаимната им уговорка с ревностната страст, характерна само за алчните по природа, но напоследък изблиците ѝ на драз-

нещо самосъжаление бяха зачестили твърде много.

– Знам, мила, знам, че боли. Но болката е нищо. Когато мисията ни бъде завършена, вече няма да съществува болка. Ти ще си я изстрадала до капка заради всички нас. Ще си страдала заради всяка жива душа на този свят, заради всичко живо във вселената.

– Моля те – изскимтя момичето, – спри. Размислих. Моля те. Не искам повече да участвам.

– Разбирам – тъжно отвърна Крейвън. – Не искаш. Уплашена си, защото не смяташ, че си достатъчно силна. Но аз знам, че си, знам, че ще издържиш. Затова и те избрах, теб сред всички останали. Вярвам в теб, Меланхолия. Вярвам в твоята мощ.

– Искам у дома.

– Ти си у дома.

– Моля те...

– Хайде, хайде, мило момиче, няма нужда да ми се молиш. Приливът е великолепно, чудесно събитие, чието преживяване трябва да бъде истински празник. След него човек прави крачка нагоре. Превръща се в онова, за което е роден. Всички минаваме през Прилива. Всеки магьосник го е преживял.

Момичето изскърца със зъби и гръбнакът ѝ се изви на дъга при поредния пристъп на болката. После изсъска:

– Но Приливът не трябва да трае толкова дълго. Ти каза, че аз ще стана най-могъщата магьосница на света. Нищо не спомена за това.

Крейвън се насили да я погледне в очите. Отвращаваше се от хора, които се потят, а в момента потта се лееше по слепоочията на момичето на ручейчета. Стомахът му се обърна от погнуса, не можеше да гледа мокрото ѝ, белязано лице.

– Мощта, която ти обещах, налага да страдаш повече и по-дълго от всички нас – обясни той. – Но всичките ни

усилия, цялата ти подготовка си заслужават. Повярвай ми. Символите, които издълбах върху теб, улавят силата на Прилива и я задържат, затварят я в теб и там тя расте и се умножава.

– Пусни ме.

– Само още няколко дни.

– Пусни ме! – изпищя остро момичето и сенките се надигнаха около нея, навиха се на кълба, замятаха се като пипала.

Крейвън пристъпи бързо напред и ѝ се усмихна.

– Ама разбира се, мила. Напълно си права – твоето време настъпи.

Очите на момичето се разшириха и сенките се стопиха. Крейвън се съмняваше, че Меланхолия изобщо разбира какво прави. Толкова здраво пристегнатата към масата, тя не би трябвало да е в състояние да генерира каквато и да било сила, камо ли да я управлява. За първи път обаче усмивката на Крейвън беше искрена. Реакцията ѝ беше добър знак!

– Свърши ли всичко? – попита вяло момичето. – Ще ме пуснеш ли вече?

– Да те пусна? – повтори Крейвън и леко се засмя, докато откопчаваше каишите. – Казваш го така, сякаш съм те държал като *затворничка!* Виж, Меланхолия, аз съм твой приятел. Твой наставник. Аз съм единственият човек в целия свят, на когото можеш да разчиташ. Винаги ще бъда искрен с теб, независимо от обстоятелствата.

– Аз... Знам, духовник Крейвън – отвърна момичето.

Некромантът измъкна кърпичка от гънките на робата си и през нея улови мократа и хлъзгава от пот ръка на Меланхолия, за да ѝ помогне да се изправи.

– Трябва да изберем най-подходящия момент да съобщим на Първосвещеника за теб, но когато той узнае с какво сме се занимавали ние двамата с тебе през цялото това време, нещата драстично ще се променят. Ще плъзне мълва,

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ

че ти си Вестителят на смъртта и мнозина ще се опитат да се доберат до благосклонността ти. Не вярвай на никого!

Момичето покорно кимна.

– Ще има и такива, които ще откажат да те приемат – продължи Крейвън. – Някои от тях дори ще бъдат от нашите, хора от самия некромантски Орден. Всеки път, когато се почувстваш несигурна или уплашена, или пък ако просто ти се прииска да поговориш с някого – аз съм насреща.

– В момента съм уплашена – изрече Меланхолия и пръстите ѝ се склупчиха около китката на Крейвън. Той мобилизира целия си самоконтрол, за да не потръпне отвратено при влажния ѝ допир.

Вместо това ѝ се усмихна окуражително.

– Няма от какво да се боиш, докато си с мене. Ликувай, мила моя. Много скоро ще спасиш света.

„Доброто и злото са тъй близки, че в душата човешка са оковани на една верига.“

Доктор Джекил и господин Хайд (1941)

1.

КЕНИ

Кени Дън не разбираше от автомобили. Е, за да бъдем честни, все пак поназнайваше нещичко за тях. Знаеше какво са колела. Знаеше как се отварят и затварят вратите. Знаеше дори къде се пъха онова, кълонестото нещо, дето пълни резервоара с бензин. С други думи, беше наясно с основните понятия, достатъчни, за да се справя криво-ляво с колата, но нищо повече. Но дори и човек като Кени безпогрешно определяше пушек, който започва да се кълби изпод предния капак по време на движение, като „Лоша работа“.

Колата започна да кашля, да плюе и да се дави, а ръцете на Кени стиснаха волана с удвоена сила.

– Не – рече той. – Моля те.

В отговор автомобилът се оригна и се затресе, пушек покри плътно предното стъкло. В главата на Кени се мерна образът на кола, експлодираща в гигантско огнено кълбо,

при което той спря, трескаво се отскубна от предпазния колан и изскочи навън наред обляното в слънчева светлина улично платно. Засвириха нервни клаксони. Кени отскочи, за да избегне един псуващ мотоциклетист, който профуча край него като злонравен куршум. Принципно дъблинският трафик в неделя сутрин не е чак толкова страшен. Виж, дъблинският трафик в неделя сутрин в ден на голям мач е *кошмарен*. Раздразнени шофьори с накачени по колите национални знамена го гледаха усмъртително, докато се престрояваха в другата лента, за да го заобиколят.

Кени раздаде няколко извинителни усмивки, после обърна поглед към колата си, която очевидно не се канеше да експлодира. Кени бръкна в купето, измъкна чантата си и угаси двигателя. Колата изхъхри и с благодарност потъгна в забравата на преждевременната си смърт. Кени я заряза наред улицата и махна на едно такси.

Закъсняваше. Не можеше да повярва, че къснява. Не можеше да повярва, че дори след всичките тези години на системни къснения, все още не си е научил урока. Колко ли интервюта беше провалил само заради неспособността си да пристига навреме? Актьори, рок звезди, политици, бизнесмени, граждани – както богати и известни, така и бедни и скромни: Кени беше къснявал за срещите си с всички тях. Трябваше да признае, че за един журналист късненията са бич, особено при тия масови съкращения из вестникарските редакции. „Печатните медии са мъртви“, така казваха. Кени не беше сигурен за печатните медии, но ако не успееше да завърши статията си до края на месеца, той лично щеше да бъде мъртъв със сигурност.

А историята беше пикантна. Забележителна, странна, неповторима – история, която имаше реалния потенциал да грабне интереса и на други вестници зад граница, може би дори и на няколко списания. Само като се сетеше за възможностите, на Кени му потичаха лигите. Твърда заплата.

Пълен хладилник, край на тревогите за наема, поне за известно време. Може би, ако късметът му се усмихнеше, и една средно прилична кола.

Хвърли поглед на часовника. Вече беше закъснял с петнайсет минути. Прехапа устни и забарабани с пръсти по чантата си, желаейки с цялата си душа да стане чудо и платното напред да се разчисти. Нямаше представа колко дълго информаторът му ще се навърта около уговореното място и ако сега пропуснеше шанса си да говори с него, едва ли щеше да получи втора възможност. Да открие Пол Линч само по себе си беше една много тежка задача, но в края на краищата не можеше да се очаква, че намирането на който и да било бездомник в град като Дъблин ще бъде безпроблемно. Не можеше просто да звънне на Линч по телефона, нали така?!

Таксито пропълзя до следващия светофар, а Кени заскимтя отчаяно.

Надали беше здравословно да възлага такива огромни надежди на една-единствена статия, за която дори още не беше получил аванс, но в интерес на истината нямаше избор. Кени имаше нужда от голям удар, от пробив, от късмет. В началото беше започнал силно, работи по няколко значими интервюта и статии, но след това нещата някак си започнаха да му се изплъзват. Виждаше как затъва, но не можеше да стори нищо, за да се измъкне. Сега беше на свободна практика, приемаше каквато работа му предложат, но като цяло редакторите оставяха на него сам да се блъска и да си търси истории. В случая Кени си беше намерил една.

Преди години, когато за първи път чу слуховете, не им обърна никакво внимание. И как иначе! Те си бяха смахнати. Написа няколко статии, отбелязвайки мимоходом последните тенденции в сюжетите на съвременните градски легенди, но само толкова. Но историите продължаваха упо-

рито да се трупат: истории за странни хора, притежаващи странни сили и вършещи странни неща. Попадаха му и великолепни, достоверни материали, не просто бълнувания и халюцинации на откачени параноици и освидетелствани луди. Историите бяха плъзнали навсякъде. Изскачаха неочаквано в Интернет, после изчезваха също толкова бързо. Някои от уликите, които беше последвал, се оказаха откровен зелен хайвер – всеки път свидетелите, заявили отначало, че са видели нещо особено, впоследствие категорично отричаха да имат каквато и да било представа за какво става дума. Беше на път да се откаже от цялата работа, когато срещна Линч. Линч беше липсващото звено. След всички месеци повърхностно разследване, Линч беше първата стабилна улика – е, колкото може да бъде стабилен един ломотещ бездомник – и Кени беше преизпълнен с усещането, че човекът е готов да разкрие всичко, което знае. Беше разговарял с Линч вече три пъти и му се струваше, че започва да печели доверието му.

Знаеше, че днешният ден е решаващ. Само да не беше закъснял толкова.

Таксито отново спря и Кени изгуби търпение. Плати на шофьора, измъкна се от колата, преметна чантата си през рамо и хукна.

Двайсет секунди по-късно горчиво съжали. Не беше тичал от години. Господи, тичането си беше *трудна* работа. Особено в горещината. По челото му изби пот. Дробовете му пламнаха. Пищялите го заболяха.

Довлече се до следващото кръстовище и махна на такси. Пред него спря същата жълта кола, от която току-що беше слязъл.

– Не ти се получи, а? – нагло отбеляза шофьорът.

Кени кимна и задъхано се тръшна на задната седалка.

Най-сетне се добраха до парка. Кени плати на таксиджията за втори път и забърза направо през тревните площи.

Навсякъде имаше хора, които се наслаждаваха на майското слънце, смееха се и си бърбеха, разхождаха се и похапваха сладолед. Малки кученца припкаха подир стопаните си. Отнякъде долиташе музика. Езерото блестеше.

Кени зърна Пол Линч, седнал на пейка встрани от всички. Облекчението заля журналиста като хладна вода и устните му се извиха в усмивка. Изтри потта от челото си, закрачи по-бавно и вдигна ръка за поздрав. Линч не отвърна на жеста. Просто остана седнал, подпрял гръб на парапета край езерото, прегърбен, с отпуснати рамене. Навярно беше в лошо настроение.

Ако *действително* беше ясновидец, сигурно беше предвидил закъснението на Кени и не то беше причината да е кисел. Усмивката на Кени стана още по-широка.

– Извинявай – рече, когато пристъпи под сянката. – Ужасно движение. Колата се повреди и трябваше да хвана такси.

Линч не отговори. Дори не вдигна глава да го погледне.

Кени постоя миг смутено, после сви рамене и седна до бездомника.

– Прекрасна сутрин, нали? Човек никога не може да предвиди как ще се развие ирландското лято, заклевам се. Искаш ли сладолед или нещо друго? На мен един сладолед ще ми дойде много добре.

Никакъв отговор. Очите на Линч бяха затворени.

– Пол?

Кени се приведе и смушка единствената си стабилна улика в ребрата. После я смушка още веднъж. А след това видя кръвта, напоила ризата на Линч, сграбчи бездомника с две ръце и го разтърси. Главата на Линч се отпусна назад и дълбоката гладка рана на прерязаното му гърло се отвори срещу Кени като голямо аленочервено око.